

ע"פ 6252/20 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6252/20

לפני:
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופטת י' וילנר

המערער: פלוני

נגד

המשיבות:
1. מדינת ישראל
2. פלונית

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
(כב' סגן הנשיאה נ' זלוצ'ובר והשופטים ד' כהן וד' בן-
טולילה) בתפ"ח 9456-08-19 מיום 21.7.2020

תאריך הישיבה: כ"ד באב התשפ"א (2.8.2021)

בשם המערער: עו"ד נועם בונדר; עו"ד ליל פטישי

בשם המשיבות: עו"ד ורד חלאוה

פסק-דין

המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון. האישום הראשון כולל מספר עבירות מין במשפחה (אינוס) לפי סעיף 351(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ובאישום השני הורשע המערער בעבירת מין במשפחה (מעשים מגונים) לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק העונשין. לפי עובדות כתב האישום

המערער היה בן זוגה של אם המתלוננת והתגורר עמה ועם שתי בנותיה הקטנות. במספר הזדמנויות נהג המערער לבצע במתלוננת מעשה אינוס ומעשים מגונים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה נ' זלוצ'ובר, והשופטים ד' כהן וד' בן טולילה) עמד בין היתר על החומרה היתרה שמייחס המחוקק לעבירות מין המבוצעות כלפי קטין או חסר ישע על ידי בן משפחה, על עוצמת הפגיעה בנפגעת העבירה אשר נלמדה מתסקיר שהוגש, ועל רמת הענישה במקרים כגון אלה. מתחם הענישה נקבע בין 9 ל-13 שנים ועונש המאסר בפועל הועמד על 9 שנים לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 100,000 ש"ח.

על כך נסב הערעור שלפנינו.

באת כוח המערער טוענת כי בית המשפט התעלם מנסיבות המקרה הרלוונטיות בקביעת המתחם וביניהן פער הגילים הקטן בין המערער לנפגעת העבירה, שעומד על עשר שנים, כמו גם מהיבטים נוספים עליהם עמדה. לטעמה, יוחסו למערער נסיבות מחמירות שלא בא זכרן בכתב האישום בדרך של הבאת נתונים מתסקיר נפגע העבירה. בנוסף נטען שהענישה חורגת מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים. הסגורית המלומדת אף חולקת על גובה הפיצוי שנפסק.

המדינה טוענת כי אין עילה להתערב בגזר הדין ואף הציגה לעיונו את רמת הענישה במקרים דומים שמצביעים להשקפתה על כך שהעונש שנגזר על המערער אינו חורג לחומרה במידה המצדיקה התערבות.

לאחר ששקלנו את טענות הצדדים, לא מצאנו עילה להתערבותנו.

האיסור הסטטוטורי שעומד בבסיס העבירות שבהן הורשע המערער אינו מצריך דיון בשאלות הסכמת קורבן העבירה. האיסור הוא נטול סייגים ויסודו בניצול לרעה של המעמד שמוקנה לבן המשפחה. לא מצאנו כי פירוט נתונים מתסקיר נפגעת העבירה, המלמדים על עוצמת הפגיעה בה, חורג מכתב האישום או משנה את הנסיבות הקבועות בו. הפגיעה בנפגעת העבירה הוא שיקול עונשי מרכזי וממילא אין פסול בהתחשבות בו כל עוד אין בדברים משום חריגה מכתב האישום; וכאמור, בעניינו לא מצאנו כי קיימת חריגה כאמור.

בחינת רמת הענישה מלמדת כי העונש שנגזר על המערער אינו חורג לחומרה מרמת הענישה, וגם הפיצוי שנפסק אינו מצדיק התערבות נוכח עוצמת הפגיעה בנפגעת העבירה.

בהיעדר עילה להתערבותנו, אנו דוחים אפוא את הערעור.

ניתן היום, כ"ד באב התשפ"א (2.8.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

עמוד 2

